



N.F.S. Grundtvigs tale om indfødsret

Taler

Nikolai Frederik Severin
Grundtvig
Forfatter, teolog, digter

Dato

1. marts 1850

Sted

Christiansborg

Omstændigheder

Grundtvigs tale er holdt i forbindelse med 2. behandling af lovudkast om Meddelse af Indfødsret.

At vi skulle oplade Landet for alle Fremmede, det mener jeg vist aldrig vil falde det danske Folk eller noget andet Folk ind, som har mindste Følelse for sin Eiendommelighed og sin Ret til deres Fædres Land. Og vi vide ogsaa, at det ingenlunde er saa, at vi i andre Lande blot behøve at komme derhen, naar vi forsaavidt ere skikkelige Folk, at vi ikke gjøre nogen Ulykke, for at faae Indfødsret eller lige politiske Rettigheder med Borgerne.

Jeg skal forøvrigt indskrænke mig til at bemærke, at det jo er to forskjellige Ting: Fremlæggelsen af et Forslag til at give disse eller hine Personer Indfødsret, og Spørgsmaalet om vi dog ikke trænge til, istedetfor den forrige Forordning om Indfødsretten at gaae ind paa en Lov, som gav almindelige Bestemmelser om, hvad der maatte være Betingelsen for at faae Indfødsret og altsaa være Reglen som paa Rigdagen anvendtes paa de enkelte Tilfælde. Naar jeg saaledes seer i Motiverne, at der om een af de foreslaaede Personer staaer: „Han har gode Vidnesbyrd om Duelighed, Redelighed og Færdighed i det danske Sprog”, saa mindes jeg derved om, hvad man dog vel ikke skulde tænke, at der imellem os skulde være Uenighed om, at vi som kloge Folk dog aldrig bør meddele Indfødsret til Nogen, som ikke har denne Færdighed i vort Sprog og Modersmaal; og det er da, som mig synes, den Betingelse, som skulde sættes eengang for alle, den, som under ingen Omstændighed kunde være borte. Det følger iøvrigt af sig selv, at Den, der ikke har nogen Følelse af, at der er et eget lille Folk, som hedder det danske – som ikke blot har egen Nytte eller Fordeel, men som ogsaa har et eget Kald og egne Anlæg – som altsaa har en egen Berettigelse i den lille Krog, som Forsynet har skjænket det – Den der ikke føler det, men seer blot paa Mit og Dit som enkelte Personers Eiendom – om han

ogsaa kunde tænke verdensborgerligt, at det er det Samme, hvad enten der kommer Folk i Sneseviis, Hundredeviis eller Tusindeviis hertil fra andre Lande og nedsætte sig blandt os – han er ingen dansk Mand eller fortjener at være det.

Men een Ting maa jeg dog gjøre opmærksom paa, nemlig, at det dog visseligt ikke er det Samme, nar vi blot betragte det udvortes Liv, den legemlige, ikke blot Velstand, men Næring – det er dog ikke det Samme, om enten en større Deel eller Halvdelen af Landets faste Eiendomme komme i Fremmedes Vold. Det er da ogsaa, mener jeg, Noget, som vi i vor almindelige Fremmed-Lov, i Loven om Indfødsret – hvad vi nu skulle kalde den – maae mindes, at vi langtfra bør sige, at naar Nogen blot vil kjøbe et stort Stykke Land i Danmark, saa skal han faae Indfødsret, uden deri at sætte nogen Betingelse for, at Fremmede kunne erhverve faste Eiendomme i Danmark. Saaledes veed man vel, at det blandt Andet er for en Deel Tilfældet i England.

Kilde

folketingstidende.dk

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Den Første Slesvigske Krig 1848-1851, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/grundtvigs-tale-indfoedsret>